

jeg kunde ønske at lægge de ærede Medlemmer paa Sinde, er, om det ikke skulde være rigtigt netop for dem, der ønske en stærkt udviklet communal Myndighed, og for dem, der ligeledes ønske at hævde Rigsdagens Myndighed paa dens Omraade, ogsaa i andre Retninger at agte dens Myndighed, der har Ansvaret, og give ham Ret til at finde de Mænd, der bedst kunne bistaa ham i Myndighedens Udøvelse, naar han skal være Ansvaret. Det er dette Spørgsmaal, hvorom det Hele dreier sig. Her er slet ikke Tale om, hvorvidt Sogneraadet er bedre skiftet end Politimesteren eller ikke til at kjende Folk, om Sogneraadet i det Hele har Interesse for Politivæsenet eller ikke, men Talen er, om man bør lægge Myndigheden til vælge der, hvor Ansvaret er eller ikke. Dette er Noget, som det synes, at det ærede Medlem ofte misforstod, og jeg beklager det i høi Grad, fordi han ganske vist er istand til at dømmes skarpt, men naar Noget gaar mod et vist Standpunkt eller en vis Opfattelse af hele vor offentlige Ordning, forlader han disse simple og naturlige Principer, som sige os dette, at hvor vi ville lægge et stærkt Ansvar, maae vi ogsaa lægge Myndigheden til at vælge dem, som skulde bistaa den, paa hvem Ansvaret hviler. Det er alene fra dette Synspunkt, at jeg anseer det for i høieste Grad forkasteligt, om man lader Valget hvile hos dem, som ikke være det mindste Ansvar. Jeg kan aldrig finde en saadan Opfattelse rigtig, hvad enten det berører det ene eller andet Forhold. Politimestrene, som have Ansvaret, ere at foretrække for Sogneraadet til at finde de Mænd, som skulde bistaa dem, medens Sogneraadet ikke vil kunne oversee Følgerne af Valget, fordi det ikke er paa dette, Byrden egentlig vil hvile, hvis det gaar galt.

Dan: Jeg samstemmer med de ærede Forslagsstillere i, at der kan være Brug for en Lov som den her indbragte, og jeg kan forsaavidt gjerne udtale min Anerkjendelse af, at dette Lovforslag er kommet frem. Jeg skal

derfor heller ikke opfordre de ærede Forslagsstillere til at tage Forslaget tilbage, skjøndt det forekommer mig, at Tidssomstændighederne ere temmelig uheldige for det, navnlig efterat den høitærede Minister har udtalt sig; men forsaavidt dette Forslag kommer til at gaa videre, til næste Behandling, skal jeg kun tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at der efter min Mening i § 6 savnes en Bestemmelse. Der er i denne Paragraph bestemt, at der skal meddeles Sognekogden en Instrux fra Amtet, og at han i Tilfælde af, at han overskrider denne Instrux, kan idømmes Bøder fra 2 til 10 Rd. Men nu veed jeg ikke, om det ikke skulde være nødvendigt at tilføje en Bestemmelse om, hvorledes det skal afgjøres, om han er skyldig til at ikkendes en saadan Bøde, thi jeg seer ikke, om Meningen er, at dette skal skee administrativt enten af Amtet eller af Ministeren eller ved Kjendelse, Dom eller paa anden lignende Maade. Jeg troer ikke, at der findes nogen Bestemmelse om dette Forhold, som kan klare eller vejlede i dette Spørgsmaal. Det siges rigtignok i § 9, at de hidtil gjældende Bestemmelser, som ikke stride mod denne Lov, fremdeles skulle vedblive at bestaae, men jeg troer dog alligevel, at det vilde være rigtigst at faae en udtrykkelig Bestemmelse for at forebygge den Tvivl, der i saa Henseende muligviis kunde komme frem i Fremtiden, hvis denne Lov skulde komme til Anvendelse.

Madsen: Jeg skal ikke gaae formeget ind paa Enkeltheder, men det forekommer mig, at de Udtalelser, som vi hørte fra den høitærede Justitsminister, ikke vare meget gunstige for dette Lovforslag, thi den høitærede Minister meente jo, at Sognekogdernes Lønning godt kunde nedsættes indensfor den ved Loven af 4de Marts 1857 bestemte Grændse, og at det dermed kunde have sit Forblivende. Jeg troer nu, at der er større Stemning omkring blandt Befolkningen for at faae Sognekogdernes Lønning heelt afflasket end for at faae Nærvinge-